No 1571 Zaterdag 7 Februari 1914. 31ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER: B. L. BOGAERS

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Sociale Wetgeving.

Men heeft ons met aandrang verzocht, nogmaals te willen terugkomen op het Voorloopig Verslag van den Kolonialen Raad, waarin de Raad den Gouverneur beleefd in overweging gaf het Ontwerp-*Verordening tot het geven van waarborgen aan buiten huwelijk geboren kinderen, opdat hun het noodige voor hun onderhoud en hunne opvoeding niet worde onthouden*, maar weer in te trekken.

Dergelijke verordening werd van verschillende zijden hoogst nuttig, ja zelfs noodzakelijk geacht. En zij staafden hun meening met bewijzen ontleend aan hun kennis van de locale toestanden.

Het Voorloopig Verslag beweert: „dat de personen, die daartoe in staat zijn, ook voor hun buitenechtelijke kinderen in den regel zorg dragen."

Als men deze bewering van den Raad eens wat aandachtiger beziet, valt de kracht van bewijs grootendeels weg.

De Raad spreekt van „personen, die daartoe in staat zijn."

Wie bepaalt hier de aanwezigheid van het „in staat zijn." Geen wet, geen verordening. Deze bepaling is uitsluitend overgelaten aan den persoon in kwestie, die enkel en alleen rechter is in eigen zaak. Het ligt toch voor de hand, dat deze dien term net zoo breed zal nemen, als hem zelf het meest conveniëert.

Zich zelf opofferen voor zijn kinderen, zooals een echt vader dikwijls doet om zijn kroost degelijk op te voeden, zal hem wel te zwaar vallen. Maar al te spoedig zal hij zich niet in staat achten meer te doen, dan hij uit natuurlijk gevoel, goed vindt te geven. Te vergeefs vraagt de moeder van het kind om meer, omdat zij werkelijk te kort komt.

De Raad zegt verder, „dat zij die daartoe in staat zijn het hier ook *in den regel* doen.

Wederom een zeer vage uitdrukking, welke uiterst rekbaar is. Wat verstaat men er eigenlijk onder: altijd? of heel dikwijls? of meestal? In ieder geval het bijdragen voor onderhoud en opvoeding blijft overgelaten aan de willekeur van den man. Iets willekeurigs kan geen regel zijn.

De Raad is van meening dat „tegen hen, die deze financieele verplichtingen niet op zich nemen *kunnen*, ... men met de voorgestelde regeling toch niets (zal) vermogen."

Si non è vero, è ben trovato!

Al is het niet waar, 't is toch mooi gevonden! Laat men toch in quaesties, die zoo nauw met de eer en het geluk van ons volk verbonden zijn, wat voorzichtiger wezen met algemeene beweringen!

Wij willen voor een oogenblik toegeven, dat deze verordening geen verhaal zal hebben op den armen onwettigen vader, maar zeer zeker zal zij haar gunstigen invloed niet missen op de arme moeder. Thans ziet deze niet verder en denkt niet aan het toekomstig onderhoud en de opvoeding van haar kind. Doch als het Ontwerp van kracht zal zijn geworden, en de arme vrouwen weten, dat de Wet haar een waarborg geeft, dat haar het noodige voor onderhoud en opvoeding niet mag onthouden worden, zullen zij wel degelijk denken aan de toekomst en de lasten niet alleen willen torsen. Zij zullen haar deur beter gesloten houden voor hen, die later niet bij kunnen dragen in de onkosten voor het onderhoud der kinderen.

Den minderen man zal een breidel zijn aangelegd, waardoor hij teruggehouden wordt aan zijn hartstochten maar te voldoen, zoo dikwijls hij zulks verlangt. In onze havenstad zal de moreele toestand dan althans iets verbeteren; wat reeds veel gewonnen zal zijn.

„Resten de menschen, die wel kunnen, maar niet willen. Hun aantal achtte men uiterst gering, te gering om de voorgestelde maatregelen te wettigen."

De Raad geeft derhalve toe, dat er menschen zijn „*die wel kunnen, maar* NIET WILLEN."

Duidelijkheidshalve zij herhaald: de Raad geeft toe, dat er menschen zijn, die hun onechte kinderen wel kunnen onderhouden en opvoeden, maar het niet willen.

We krijgen dan volgens den Raad nog een nieuwe categorie personen voor wie de voorgestelde verordening zeer nuttig zou kunnen werken.

Waarom moet zij dan worden ingetrokken?

De bewering, dat het getal onwillige vaders uiterst gering is, komt in strijd met de feiten.

De Roomsch Katholieke Priesters, die hier jaren lang gewerkt hebben onder de armere volksklasse, weten maar al te goed, hoe menigvuldig de gevallen zijn, dat de „vaders" niet genoeg geven voor onderhoud en opvoeding hunner kinderen.

Zeer zeker erkennen wij volmondig, dat er „vaders" zijn, die voldoende daarvoor zorgen, maar dat het getal uiterst gering is van hen, die in dezen, niet „*financieele verplichting*," maar NATUURPLICHT vrijwillig te kort schieten, kunnen wij niet onderschrijven. Wij zouden eerder geneigd zijn het tegenovergestelde te verklaren.

Men spele toch niet met begrippen!

Wij wezen er reeds vroeger op. Heel iets anders is het een kind zoo nu en dan wat toestoppen, heel iets anders dat kind volledig onderhouden en voldoende opvoeden.

Hoe hoog Curaçao ook moge staan in onze appreciatie, het is nog lang geen „El Dorado"! Hoe durft de Raad dan verklaren, dat het getal der natuurlijke vaders, die vrijwillig te kort schieten in hun plicht van onderhoud en opvoeding hunner kinderen UITERST *gering is!*

O, ware dat eens waar! Ontvingen eens alle kinderen voldoende onderhoud en de meest noodzakelijke opvoeding! Wat zou het gehalte onzer bevolking corporeel en spiritueel sterk verbeteren!

Daarom juist juichten wij den Gouverneur toe bij de indiening van het Ontwerp en achten wij de aanneming daarvan een maatschappelijk belang.

De Raad heeft gelijk, in een bestaanden toestand grijpt men bij voorkeur niet al te spoedig in.

Maar er is reeds zoo lang gewacht op een dergelijke verordening. Men heeft bepaald niet te spoedig ingegrepen.

En dan! Is die bestaande toestand zoo mooi, dat het jammer zou wezen, als er iets aan veranderd werd? Nimmer heeft men ons om dezen toestand geprezen, wel herhaaldelijk gelaakt. Die reeds lang bestaande toestand heeft niets eerbiedwaardigs aan zich, maar strekt ons in tegendeel tot oneer en schande.

Hoe eerder hier wordt ingegrepen, hoe beter!

D. G. F.

Verleden week hebben wij de aandacht gevestigd op het merkwaardige feit, dat de Kol. Raad was bijeengeroepen om candidaten te kiezen voor de vacatures ontstaan door periodieke aftreding, en toch niet overging tot deze keuze. De Raad wenschte eerst nog eene onderlinge bespreking te houden.

Een medewerker van *El Imparcial* is achter het motief gekomen van deze buitengewone wijze van handelen. Algemeen denkt men, dat dit uitstel der verkiezing verband houdt met den Heer DE GAAY FORTMAN, dien men ook noemt als den schrijver van het beruchte artikel in *De Nederlander*, onderteekend met de initialen D. G. F.

De Heer DE GAAY FORTMAN was een der leden, die aan de beurt van aftreding waren, en zou dus, ondergewoonte weer moeten worden herkozen.

Alvorens tot eenige verkiezing over te gaan wenschte de Raad blijkbaar ditmaal eerst eens van gedachten te wisselen met een der candidaten.

De Medewerker van *El Imparcial* verklaart, zeer terecht, de beweegredenen niet te begrijpen, die den Raad genoopt hebben ook maar een oogenblik te twijfelen over de te volgen gedragslijn. Men kon er immers niet aan denken den Heer FORTMAN te herkiezen als vertegenwoordiger eener bevolking, welke hij zelf op zulk een grove wijze had beleedigd.

„Wij hadden geloofd, dat de Heer D. G. F. kieschheidshalve zou afgezien hebben van eene candidatuur, daar hij moet begrijpen, na dat artikel geen persona grata meer te zijn, noch de aangewezen persoon om over de belangen der Kolonie te waken."

Een ieder zal het met den Medewerker eens zijn, dat het zelfrespect den Heer FORTMAN had moeten dwingen onmiddellijk na het voorstel van den Ondervoorzitter zijn ontslag als lid van den Raad aan te kondigen, daar hij zeer goed begrijpen kon over welk punt die onderlinge bespreking zou loopen en hij in verhoor zou worden genomen.

De Heer FORTMAN had dan de eer aan zich zelven gehouden, want op een herkiezing mocht hij in geen geval rekenen.

„Immers de leden, die hun stem op hem zouden uitbrengen, zouden zich daardoor met hem solidair verklaren," en dat kon hij van geen enkel lid van den Raad veronderstellen.

„Als er een volksverkiezing moest plaats hebben, zijn wij overtuigd, dat de Heer D. G. F. niet als candidaat gekozen zou worden."

Donderdagavond had de verdaagde verkiezing plaats onder buitengewone bewijzen van belangstelling. De Heeren Leden waren allen aanwezig.

Ook de Heer DE GAAY FORTMAN in hoogst eigen persoon. Een talrijk Publiek uit de beste standen onzer maatschappij vulde de opengelaten ruimte.

Na opening der zitting vroeg de Voorzitter of de notulen der vorige vergadering konden worden goedgekeurd.

De Heer DE GAAY FORTMAN vroeg het woord om mede te deelen, dat hij geen notulen ontvangen had.

De Voorzitter ondervroeg den Pedel naar de oorzaak van dit verzuim.

Na verklaring van den Heer FORTMAN, dat hij er niet op tegenhad, dat de notulen werden goedgekeurd, als de overige leden zich er mede konden vereenigen, werden ze goedgekeurd en ging men over tot de verkiezing.

Opnieuw vroeg de Heer DE GAAY FORTMAN het woord om den leden te verzoeken hun stem niet op hem uit te brengen, daar hij „niet heel zeker" was, of hij de candidatuur wel zou kunnen aannemen.

Tableau!!

De Heer DE GAAY FORTMAN is ons een psychologisch raadsel.

Verraadt zijn schijnbaar kalme houding een al te groene kinderachtige onnoozelheid, een totale afwezigheid van erg hebben en begrijpen van den toestand, of was het veeleer verregaande brutaliteit, gepaard met hooghartige minachting voor den Kolonialen Raad en de geheele Curaçaosche Maatschappij?

Dacht de Heer FORTMAN zijn naam te sauveeren door het te laten voorkomen, alsof zijn niet-verkiezing geschied is op eigen verzoek!

Men tergt de publieke opinie niet ongestraft. Hij wete dan:

Noch de Raad, noch het Publiek wil meer, dat de Heer DE GAAY FORTMAN zitting hebbe in den Raad. Hij heeft zich die eer onwaardig gemaakt. Zijn oordeel en adviezen hebben voor ons alle waarde verloren. De Heer DE GAAY FORTMAN heeft voor de Curaçaosche maatschappij afgedaan.

De Koloniale Raad heeft hun vroeger medelid met zeer veel égards behandeld, misschien wel met te veel. Niet één stem heeft hem publiek de waarheid gezegd. Maar wellicht is het zóó nog beter. Zijn niet-herkiezing spreekt duidelijk genoeg. Het is een openlijk dementi.

NAAR HET GELUK.

(*Uit het leven van een bekeerling*).

XXXIV. De hoogste liefde.

Bij de Oosterlingen geldt als de hoogste deugd op aarde de hondentrouw.

Wie kent niet die wonderlijke geschiedenissen, welke men verhaalt over den trouw van een hond!

Het is wel beschamend voor den mensch zich in een der edelste deugden overtroffen te weten door een dier.

Als een mensch verarmt, of in ongenade valt, trekken zich al zijne vrienden terug; het eerste het beste praatje over hem is dikwerf voldoende om zijn trouwsten vriend te veranderen in zijn bittersten vijand.

Bij de Christenen geldt als hoogste deugd de liefde, de moederliefde.

Hoe roerend vergelijkt de Heiland zich bij eene hen, die hare kiekens wil verzamelen onder hare vleugelen.

Ik had op mijn landgoed een kleinen taks, die gewoon was met mij mee te loopen, als ik uitreed. Zoo dikwijls wij voorbij het hoenderpark reden, had hij er altijd pleizier in keffend tusschen de kippen te rennen en ze uit elkander te jagen. In het bijzonder scheen hij het gemunt te hebben, op een roodbruine kip, die wel het ergste bang voor hem was. Telkens als de taks op haar kwam toeschieten, stiet ze een hoog opklinkend angstgeschrei uit, alsof ze den baarlijken duivel op zich af zag komen; ze was de minst moedige van allen.

Op zekeren dag deed de taks weer zijn gewonen uitval, maar plotseling veranderde zijn luidruchtig gekef in een jammerlijk geklaag. Ik bleef staan en zag tot mijn groote verwondering, hoe hij jankend aan kwam loopen, de staart tusschen de pooten, alsof zijn laatste uur geslagen had; de roodbruine hen stond vastgeklemd op zijn rug en pikte met haar snavel hem woedend op zijn kop.

De hen had een twaalftal kuikentjes uitgebroed; zij voelde zich moeder. De moederliefde had haar den moed van een leeuw geschonken.

Op een anderen dag wandelde ik door het park en zag in de verte tusschen het gras een bosje roode vederen liggen.

De roodbruine was met hare kuikens de gewone morgenwandeling aan het doen, toen plotseling een havik op haar afschoot. De rentmeester was er juist getuige van. Geen oogenblik aarzelde zij den strijd aan te binden met den bloeddorstigen roover. De strijd was fel, en lang duurde het, voor zij uitgeput gekromd lag onder de klauwen van den veel sterkeren vijand, en met hare kuikens hem tot spijs strekte.

Een handjevol veeren was alles, wat er was overgebleven van hare trouwe moederliefde.

O, zoet woord: Moederliefde!

Mijne broeders, gaat buiten op straat, ziet de menschen aan, die voorbij trekken, gij kunt de menschen onderscheiden, die nog hunne moeder hebben!

Oneindig ver boven de liefde eener moeder gaat de liefde van God, die tot ons sprak: „En mocht ook eene moeder haar kind kunnen vergeten, ik zal u nooit vergeten!"

Als wij in de H. Evangelieën lezen, hoe de Heiland tot de lammen en kreupelen sprak: „Staat op, uwe zonden zijn u vergeven", dan zouden wij ons met recht kunnen beklagen ook niet ten tijde van Christus geleefd te hebben, opdat Hij ook ons zou genezen van onze ziekten en ons onze zonden vergeven.

Maar zijne goddelijke liefde heeft het mogelijk gemaakt de zonden te vergeven van alle menschen van alle tijden. De Zaligmaker heeft aan Zijne Kerk de volmacht verleend in Zijnen Naam de zonden te vergeven, onder het uitdrukkelijk beding, dat de zonden, die op aarde niet vergeven zijn, ook niet in den hemel vergeven zullen worden. Deze volmacht, welke de Zaligmaker bij zijn hemelvaart op aarde achterliet, is een goddelijk geschenk; van de schatten zijner goddelijke liefde, is dit wel het beste, dat Hij ons geven kon.

Is het nu niet onbegrijpelijk, dat er op aarde nog menschen gevonden worden, die geen vergiffenis van hunne zonden willen hebben.

Als een aardsch koning tot zijn volk zou zeggen: Ik heb mijn schatmeester last gegeven al uwe schulden voor u te betalen; gij hebt ze slechts op te geven om de betaling te erlangen, maar dan moet gij ook ernstig beloven in het vervolg geen nieuwe schulden meer te maken"; gelooft ge, dat in zulk een geval ook maar een enkele burger zou achterblijven? Of het zou iemand moeten zijn, die ontoerekenbaar is.

Toen ik voor het eerst ging biechten, wist ik geen zonden op te geven; en toch had ik reeds zoo lang in doodzonden geleefd. Ik was als een heiden opgegroeid, geheel en al buiten eenig kerkelijk verband, en wist ten slotte niet meer het onderscheid tusschen goed en kwaad.

Père Léon was mijn biechtvader. Toen hij de verwildering mijns harten had leeren kennen, begon hij mij te onderrichten en te vragen, maar, toen hij op het slot mij vroeg, of ik een waarachtig berouw had over al mijne zonden, meende ik dit te moeten ontkennen. Ik wist in het geheel niet, wat men onder berouw verstond.

Hij stelde mij gerust en troostte mij door te zeggen, dat het beste berouw bestond in den afschuw der zonden en het vaste voornemen ze nimmer meer te bedrijven. Nu, dit gevoelen zat diep in mij, daar was ik volkomen van overtuigd. De goede Pater weende met mij mede en bleef lang in gebed verzonken.

Wat ik toen gevoelde!... zóó moet de Zaligmaker geweend hebben over Jerusalem!

Dien ganschen nacht hoorde ik, dat hij waakte in zijn cel; van tijd tot tijd drong het geluid van geeselslagen tot mij door. De heilige Priester geeselde zich om mijne zonden, hij bracht den zwaar beleedigden God boete voor mijne misdrijven, omdat ik in mijn grootelijks verwaarloosden toestand daartoe onbekwaam was.

Zoo ook heeft de Zaligmaker, toen Hij gegeeseld werd, de slagen ontvangen, die wij verdiend hadden, door Zijne striemen zijn wij genezen.

Den volgenden morgen zag ik op de kamer van den Pater nog duidelijk de bloedsporen, waar hij 's nachts had nedergeknield.

Dat is de hoogste liefde op aarde, de liefde van een biechtvader, in wien de goddelijke belofte in vervulling is gegaan: „Ook al mocht een moeder haar kind kunnen vergeten, ik zal u nimmer vergeten".

Een Repliek.

De Maasbode ontving van haren bijzonderen correspondent, de volgende correspondentie, gedateerd:

Curaçao, 17 December 1913.

In „De Nederlander" van 16 October j.l. lezen wij een brief, geschreven te Curaçao, den 24sten September, onderteekend D. G. F. In de „Amigoe di Curaçao" werd dit schrijven eerst 6 December medegedeeld en becritiseerd. Slechts twee of drie exemplaren worden hier van „De Nederlander" verspreid, doch de zoo weinige abonné's op dit orgaan, hielden zich muisstil, zoodat er niets van dit schrijven bekend werd, voordat de „Amigoe" een exemplaar van een zijner vrienden ontving en hiervan gebruik maakte om het bewuste schrijven te laten afdrukken en publiceeren.

Nauwelijks is die brief gepubliceerd of een storm brak los tegen D.G.F., bijna zoo fel als eenige jaren geleden tegen 't geschrijf van een onbekende in „Neerlandia", waarin Curaçao en zijn bewoners werden aangevallen en afgemaakt. Wij geven hier den geheelen brief niet weer, maar lichten er de voornaamste beschuldigingen uit, die D. G. F. Curaçao, zijn bewoners en het bestuur der Kolonie naar het hoofd slingert.

„Curaçao", zoo schrijft hij, „is voor de meeste, zoo niet voor alle Nederlanders, die hier komen, een désillusie, minder door de onbeteekenende plaats, die de Kolonie in de rijen der landen inneemt, dan wel door de weinige achting, die men Nederland, Nederlanders en al wat Nederlandsch is, toedraagt, en door de maatschappelijke toestanden die hier gevonden worden."

Verder volgt:

„Omdat tot nu toe in Nederland iedere cent voor Curaçao, tweemaal omgekeerd is, omdat er niet op gelet is, wien men als ambtenaar hierheen zond, terwijl door te lage salarissen het aanbod niet veel zaaks kon zijn, kijkt men nu hier Nederland c.s. met den nek aan. De moraliteit is tot het laagst denkbare peil gedaald. Om ontucht en overspel verdraait niemand eene hand. De onechte geboorten bedragen 50 pct. van het totaal aantal. Onder eede of buiten eede, men liegt maar raak. De justitie en de politie staan zoo goed als machteloos. Eerbied voor de overheid en voor het gezag is er absoluut niet, discipline ontbreekt in alle kringen. De toestanden op geestelijk gebied zijn allertreurigst. Wat heeft de Roomsche Kerk gedaan voor onderricht van den neger en van den kleurling, wat voor opvoeding van den vrijgemaakten slaaf en diens nakomelingschap?"

Brutaler stuk is in geen jaren in de fatsoenlijke couranten of tijdschriften tegen Curaçao en zijn bewoners verschenen. Het zijn geen onjuistheden, die uit de pen van den schrijver gevloeid zijn, maar grove leugens.

De beschuldiging, dat men in Curaçao weinig achting heeft voor Nederland en al wat Nederlandsch is is onwaar, juist het tegenovergestelde valt te constateeren.

Curaçao acht en bemint Nederland en wat Nederland aangaat. Bewijzen in overvloed kunnen wij geven om dit aan te toonen. De feesten van onze beminde Koningin Wilhelmina met die van Prinses Juliana viert men hier altijd met veel geestdrift, gelijk ook vroeger de feesten van haar Koninklijken Vader Willem III, die het decreet der vrijmaking der slaven in onze Kolonie uitvaardigde.

Nog pas een paar maanden geleden, bij de herdenking van de afschaffing der slavernij, vijftig jaar geleden, werd het levensgroot portret van dien bij de Curaçaonaars zoo beminden Koning in triomf rond gedragen en vierde het volk dien dag feest.

Dat er nu en dan Nederlanders hier komen, die met den nek worden aangezien, zooals D. G. F. schrijft is zeer gewoon, want dat zijn dan menschen, die geen belang stellen in de bevolking van Curaçao, alles bedillen, met zekere minachting op anderen neerzien, en meenen, en zulks ook door hun spreken en doen laten blijken, dat zij in geleerdheid verre boven hen uitsteken, ofschoon zij werkelijk niet meer dan middelmatig, soms nog minder, student waren.

Wat D. G. F. schrijft over het zenden van ambtenaren naar hier die niet veel zaaks zijn, is een slag de regeering van Nederland in het aangezicht gegeven. Voor den gouverneur Mr. Th. Nuyens, zoozeer door het Curaçaosche volk bemind en geëerbiedigd, is dit ook geen compliment. En wat denkt de schrijver van dat stuk nu wel van zich zelve?

Hij is toch zeker ook een van de ambtenaren door de regeering van Nederland naar hier gezonden.

Op zoo een onwaardige beschuldiging gaan wij verder niet in. 't Is de zaak der regeering zelf hiervoor voldoening te eischen.

Na deze beschuldiging volgt onmiddelijk, zonder nieuwen regel zelfs: „De moraliteit is tot het laagst denkbare peil gedaald. Om ontucht en overspel verdraait *niemand* een hand. De onwettige geboorten bedragen 50 pct, van het totale aantal".

Wij hebben „niemand" gespatieerd

Men moet toch een groote dosis brutaliteit hebben om zoo iets te kunnen neerpennen. Mijnheer D. G. F. schijnt niet te weten, hoe Curaçao er voor 50 jaar uit zag, hoe het toen met de moraliteit gesteld was. Hij schijnt te willen, dat de moraliteit reeds nu hier gelijk dient te staan met de plaatsen waar reeds 1600 jaren het Christendom is gepredikt.

Wat een onverstandige eisch. In plaats van terug te zien naar den toestand van 50 jaar geleden en dien te vergelijken met nu en dan vol dankbaarheid te wijzen op den grooten zedelijken voortgang in dien korten tijd, slaat mijnheer als een echte blinde vink maar door en beschouwt ons volk als staande op het laagste peil van moraliteit.

Wij, die het volk van Curaçao reeds bij de veertig jaar kennen en er onder gewerkt hebben, danken God, dat de moraliteit zooveel is vooruit gegaan.

Weet mijnheer D. G. F., dat er parochiën zijn, waar geen 50, maar hoogstens 8 à 9 pct. der geboorten onwettig zijn? Wat was de moraliteit hier een 50 jaar geleden, toen de slaven nog geen wettig huwelijk voor den Staat konden aangaan; en hoe lang heeft het geduurd, dat niet dan met de grootste moeilijkheden een burgerlijk huwelijk kon voltrokken worden?

Nog tegenwoordig komen er gevallen voor, dat niet dan na langen tijd zoo een huwelijk kan gesloten worden.

Het was geen goed besluit om ons burgerlijk wetboek, vooral wat het burgelijk huwelijk betreft, verplichtend te stellen, zooals zulks voor Nederland geboden is. Het ware beter geweest te dien aanzien het gebruik te volgen van andere, grootere landen als Engeland, Amerika, enz. waar al die formaliteiten voor de Koloniën niet bestaan en burgelijk en kerkelijk huwelijk voor den pastoor der parochie kan geschieden. Een verbetering in 't burgerlijk wetboek in dien geest zou nog wenschelijk zijn en de moraliteit doen stijgen.

Dat nu na slechts 50 jaar het getal onechte kinderen maar 50 procent is, is niet zoo verschrikkelijk als mijnheer D. G. F. het laat voorkomen. In aanmerking genomen, dat Willemstad met haar voorsteden: Otrabanda, Pietermaai en Scharloo, waar zooveel vreemdelingen wonen en Hollandsche soldaten en mariniers leven, de grootste percenten geeft van die onechte kinderen, moeten wij over den toestand hoogst tevreden zijn, al zouden wij het ook anders wenschen, en is het daarom lasterlijk te schrijven: „om ontucht en overspel verdraait niemand een hand".

Zuiver laster!! „Niemand bekommert zicht over ontucht en overspel", en zelf geeft D. G. F. toe, dat 50 procent der kinderen uit wettige ouders zijn geboren, die er zich wel om bekommeren, want in het tegenovergestelde geval zouden zij niet getrouwd zijn.

En voeg nu bij die 50 procent nog de 10 of 20 procent van hen, die hun vroegeren misstap hebben uitgeboet, met kracht aan verdere verleiding hebben weerstand geboden en hun kind of kinderen zedelijk opvoeden, niets anders wenschende dan dat zij in eer en deugd opgroeien, dan krijgt men een aardig percentage van zedelijke huisgezinnen, zelfs in de stad, en dat na slechts eenige jaren.

Mijnheer D. G. F. kent Curaçao niet en zijn bevolking, zelfs de stad niet, waar hij moet wonen, anders zou hij weten, dat ook daar vele, zeer vele huisgezinnen zijn, die op het punt van zedelijkheid niets te wenschen overlaten. En niettegenstaande deze waarheid vast als een paal boven water staat, durft hij nog te schrijven, dat de moraliteit bij ons volk tot den laagsten trap gedaald is!!!

Neen mijnheer D. G. F., eer moet gij verwonderd zijn, dat de zedelijkheid in 50 jaar tijds zoo hoog gestegen is.

Aan wien hebben wij dit alles nu te danken? Wel, aan den Katholieken godsdienst, waaraan gij nog wel durf verwijten, dat hij niets gedaan heeft voor onderricht van den neger en van den kleurling, noch iets voor opvoeding van den vrijgemaakten slaaf en diens nakomelingschap.

't Is de Katholieke Kerk met haar uitnemende bisschoppen, aan wier hoofd staat Zijn Doorluchtige Hoogwaardigheid Monseigneur M. Niewind, de man die het meest er toe heeft bijgedragen, dat op 1 Juli 1863 de afschaffing van de slavernij een voldongen feit is geworden. 't Zijn die reeks van uitstekende priesters en religieuzen, zoowel zusters als fraters, met hun talrijke scholen en inrichtingen, met hun onvermoeid onderricht en hun verzorging der behoeftigen, die den godsdienst diep in het hart der geloovigen hebben geprent en met den godsdienst wilskracht om tegen de onzedelijkheid te strijden."

En nu nog een enkel woord over de volgende lastertaal: „Onder eede of buiten eede, men liegt maar raak. De justitie en de politie staan zoo goed als machteloos. Eerbied voor de overheid en voor het gezag is er absoluut niet, discipline ontbreekt in alle kringen."

„Onder eede en buiten eede, men liegt maar raak;" met andere woorden: hier is niemand te vertrouwen. Na al hetgeen de heer D. G. F. in zijn brief geschreven heeft, zou men bijna het spreekwoord op hem gaan toepassen: „Zoo als de waard is, vertrouwt hij zijn gasten."

Dat er onder het volk zijn, die er maar op raak liegen en er niet tegen opzien, zulks onder eede te bevestigen, geeft ons nog geen recht dat over het geheele Curaçaosche volk te generaliseeren. Zoo men hiertoe het recht had, dan zouden wij zulks ook wel kunnen doen met Nederland, want niemand zal het ontkennen, dat ook in Nederland onder de velen, die zich aan God noch gebod storen, veel wordt gelogen, veel bedrog wordt gepleegd en dat zulk volkje ook niet bang is, een valschen eed te doen.

„Eerbied voor de overheid en voor het gezag is er absoluut niet, discipline ontbreekt in alle kringen."

Dat generaliseert maar. Geen discipline, nergens! dus ook niet op de gouvernements-kantoren en onder de verschillende rangen der ambtenaren. Geen ontzag, noch eerbied voor gouverneur, procureur, of wien ook. Geen discipline in het huisgezin, noch op school, noch in de kerk of de vereeniging. Het lijkt, of wij hier nog te midden van „barbaren" leven; en vreemd, niettegenstaande dit algemeen gebrek aan discipline, zitten school en kerk vol met geloovigen, die vol eerbied de godsdienstoefeningen volgen, worden de verschillende vereenigingslokalen trouw bezocht.

D. G. F. schrijft: „De justitie en de politie staan zoo goed als machteloos." Als hij onder machteloos verstaat, dat zij bijna nooit van hun macht behoeven gebruik te maken om orde en discipline, die overal heerschen, te handhaven, dan hebben wij er vrede mee, maar zoo bedoelt de heer D. G. F. het niet. Zij staan machteloos, wijl het volk zich tegen orde en discipline verzet, wijl men vrij wil zijn om te stelen, te rooven, en oproer te maken. En, mijnheer D. G. F., om de orde te handhaven over een bevolking van 17 á 18 duizend bewoners in de buitendistricten op Curaçao, staan slechts een 4 á 5 politieposten met een paar politieagenten ten dienste, die onder die duizenden menschen zeer goed de orde handhaven. Vrij kan ieder des nachts van de stad uit naar de verst afgelegen plaats in de buitendistricten zich begeven zonder vrees van te worden aangerand.

Hiermede nemen wij afscheid van den heer D. G. F., hem den raad gevende, voorzichtiger te zijn in zijn brieven aan „De Nederlander" en zich eerst goed op de hoogte te stellen van de zaak waarover hij schrijft."

Gaat Curaçao werkelijk vooruit?

Het Koloniaal Weekblad schrijft:

De Correspondent van de „N. Crt." geeft een overzicht over het afgeloopen jaar. Na de door ons reeds meermalen vermelde tegenvallers van de havenverbetering opgesomd te hebben, zegt de schrijver, dat de economische toestand op Curaçao eigenlijk verre van gunstig is. Men is geneigd te vragen hoe dit nu eigenlijk zit; we hooren van de Amigoe steeds zulke bemoedigende berichten, „het eiland gaat vooruit," „de uitvoer neemt toe," enz., en nu geeft deze schrijver niet zulke optimistische beschouwingen. Hij zegt nl. — en wij gelooven dat hij het bij het rechte eind heeft:

„De handelsstatistiek wijst, oppervlakkig beschouwd, op een belangrijke toeneming van den invoer en dus op groei van de handelsbeweging. Elk jaar stijgt de waarde der ingevoerde goederen, hetgeen door den oningewijde allicht als een bewijs van vooruitgang, bijgevolg als een onvoorwaardelijk gunstig teeken beschouwd kan worden. Verblijdend is in ieder geval de toeneming van den invoer van goederen, waarvan de behandeling een bedrijfstak ten goede komt, welke op de volkswelvaart een tastbaar gunstigen invloed oefent, gelijk het geval is met steenkolen, waarvan de invoer in 1913 wederom aanmerkelijk hooger is geweest dan het vorige jaar. Waar echter die toeneming eerste levensbehoeften, zooals maïsmeel en boonen, en veevoerder betreft, is zij een gevolg van misgewas en beteekent zij verarming van de plaats, daar hetgeen onder normale omstandigheden de bodem zou hebben opgebracht, uit het buitenland moet komen, zoodat de waarde aan de volkswelvaart wordt onttrokken. Laatsgenoemde factor heeft zich vooral in 1912 geducht doen gelden, doch legt in 1913 geen gewicht in de schaal, aangezien de droogte het vorige seizoen niet zoo hevig was als in de onmiddellijk voorafgaande jaren. De invoer van eerste levensbehoeften en veevoeder heeft dit jaar niet een abnormalen omvang bereikt, zoodat deze factor niet medetelt onder de oorzaken van de toeneming van het totaalcijfer der opgebrachte invoerrechten. Daarentegen is ook in 1913 de prijsverhooging, welke vele artikelen in de landen van herkomst hebben ondergaan, van invloed op het totaalcijfer van den invoer geweest.

De uitzetting van dit cijfer moet derhalve niet zonder voorbehoud als een bewijs worden beschouwd, dat de algemeene economische toestand vooruit gaat. Dit ondervond Curaçao opnieuw in 1913, toen naast die uitzetting stilstand of achteruitgang in verschillende voorname takken van nijverheid viel waar te nemen. De uitvoer van stroohoeden bereikte een minder hoog cijfer dan in 1912. Er werd gedurende dit tijdvak slechts één zeilscheepje, van 20 ton en dan nog voor buitenlandsche, nl. Haïtiaansche, rekening gebouwd. Het vreemdelingenverkeer, een factor van de allermeeste beteekenis voor Curaçao, is afgenomen, vooral sedert dit eiland niet meer door de booten der Venezolaansche kustvaartlijn wordt aangedaan: de passagiers van deze booten brachten hier veel vertier en namen in zeker mate de plaats in van andere klanten, o.w. Haïtianen, die den Curaçaoschen handel bijna geheel den rug hadden toegekeerd, na zich een tijdlang goede afnemers te hebben betoond; onverwachts staakten de Haïtiaansche dames en heeren hun geregelde bezoeken aan dit eiland en vergaten daarbij tegelijk hun achterstallige rekeningen aan te zuiveren.

Aangaande den doorvoer dient men onderscheid te maken tusschen twee verschillende takken; eenerzijds goederen voor buitenlandsche rekening aangebracht, om hier overgeladen te worden, meestal van stoomschip tot stoomschip, soms van oceaanboot tot zeilschip of van zeilschip tot stoomschip, anderzijds betreft die doorvoer goederen, door hier thuisbehoorende zeilschepen van Maracaibo aangebracht om voor Curaçaosche rekening per stoomgelegenheid naar Europa of Vereenigde Staten te worden verladen. Bij den eerstgenoemden tak komen vooral in aanmerking producten, welke hun weg van de omliggende plaatsen naar Europa of Amerika over Curaçao zoeken, en fabrikaten in tegenovergestelde richting hoofdzakelijk voor Maracaibo, in mindere mate voor Rio Hacha en den laatsten tijd ook voor Carupano bestemd. De doorvoer van koffie — per stoomschip van Maracaibo en in 1913 ook van Haïti aangebracht om met andere stoombooten naar Europa te worden verladen — is in 1913 veel belangrijker geweest dan in het vorig jaar; die van dividivi uit Venezuela en Columbië (Rio Hacha) is ongeveer stationair gebleven; terwijl de doorvoer van Europeesche en Amerikaansche fabrikaten naar verschillende omliggende plaatsen belangrijk toegenomen is. Daarentegen is de andere, voor Curaçao uit den aard der zaak de meest winstgevende tak van den doorvoer — omdat hierbij een veel grootere kring uit de bevolking belang heeft — in 1913 ver beneden het in vorige jaren bereikte peil gebleven."

Naschrift van de Redactie „Amigoe di Curaçao".

De Correspondent van de „N. Crt" is een vakman, en wij behooren slechts tot de oningewijden. Deze Correspondent is dus beter in staat tot de details af te dalen dan wij. Voor oningewijden brengt deze detailleering echter dikwijls verwarring. HET KOLONIAAL WEEKBLAD is er het doorslaand bewijs van.

De Correspondent zegt: Elk jaar stijgt de waarde der ingevoerde goederen". Verblijdend heet hij den toenemenden in- en uitvoer van steenkolen „welke op de volkswelvaart een tastbaar gunstigen invloed oefenen". Die invoer is „in 1913 wederom aanmerkelijk hooger geweest dan het vorige jaar". „De invoer van eerste levensbehoeften en veevoeder heeft dit jaar niet een abnormalen omvang bereikt, zoodat deze factor niet medetelt onder de oorzaken van de toeneming van het totaalcijfer der opgebrachte invoerrechten. Daarentegen is ook in 1913 de prijsverhooging, welke vele artikelen in de landen van herkomst hebben ondergaan, van invloed op het totaalcijfer van den invoer geweest".

„De uitvoer van stroohoeden bereikte een minder hoog cijfer dan in 1912"; maar is nog altijd een zeer belangrijke tak van volksnijverheid. Onze schepenmakers hebben naam, ze worden zelfs gezocht in het Buitenland.

Als overscheephaven wint Curaçao voortdurend in beteekenis.

Vreemdelingen komen wel minder dan vroeger hier hun inkoopen doen, maar de Curaçaosche bevolking zelve is koopkrachtiger geworden, dank zij de opbloeiende industrie, en voedt en kleedt zich beter dan vroeger.

Wat voor recht heeft nu *Het Koloniaal Weekblad* de beschouwingen van dezen Correspondent minder optimistisch te noemen? Er is heelemaal geen aanleiding om als in verwarring te vragen: hoe dit nu eigenlijk zit?" Gaat Curaçao vooruit, of gaat het niet vooruit? Er is geen tegenspraak tusschen de *Amigoe* en den *N. Crt.* Correspondent.

De TOTAAL INDRUK van beiden moet zijn: Curaçao gaat vooruit, al vallen er in de details meer of minder gunstige schommelingen waar te nemen.

ONDERWIJS.

De Staatscommissie.

Bij K B. is ingesteld: een Staatscommissie, aan welke wordt opgedragen:

a. Wettelijke maatregelen te ontwerpen ten aanzien van de voorziening in de kosten van het openbaar en bijzonder onderwijs, waardoor de deugdelijkheid en de krachtige vooruitgang van het onderwijs der jeugd wordt verzekerd, onder behoud van de opvoedkundige zelfstandigheid van het bijzonder onderwijs;

b. zoo noodig eene redactie te ontwerpen van art. 192 der Grondwet, welke met deze voorschriften niet in strijd is;

2o. is de commissie gemachtigd, zoodra de hoofdpunten zijn vastgesteld, desgewenscht een voorloopig rapport aan de Kroon uit te brengen;

3o. is bepaald, dat de comm. nopens alle zaken, waaromtrent zij niet eenparig oordeelt, bij meerderheid van stemmen zal beslissen, doch dat het den leden vrij staat hun gevoelen, aan dat der meerderheid afwijkend, tegelijk met het onder 2o. bedoeld voorloopig rapport, dan wel met het eindrapport, der Commissie aan de Kroon te doen toekomen.

4o. is aan de commissie de bevoegdheid verleend zich door deskundigen te doen voorlichten en deze als adviseerend lid tot hare vergaderingen toe te laten;

5o. is bepaald, dat de commissie haar vergaderingen zal houden te 's Gravenhage, ter plaatse door den voorzitter aan te wijzen;

6o. zijn ben. tot lid en voorzitter: Dr. D. Bos, Tweedekamerlid; tot lid en ondervoorzitter Jhr. mr. A. F. de Savornin Lohman, Minister van Staat, Tweede-Kamerlid;

tot leden: Mr. W. H. de Beaufort, Th. M. Ketelaar, K. ter Laan, Mr. Th. H. de Meester, J. van der Molen Tzn, Dr. W. H. Nolens, A. Roodhuijzen, Mr., P. J. Troelstra, Mr. M. Tydeman Jr., Mr. R. van Veen, C. van der voort van Zijp en Mr. A. I. M. J. baron van Wijnbergen, allen Tweede-Kamerlid;

tot secr, Jhr. Mr. C. Feith, administrateur bij het Dep. van Binnenl. Zaken.

De commissie bestaat, met inbegrip der beide voorzitters uit 14 leden; uit 2 vertegenwoordigers van elk der 7 groepen van ons parlement. Alleen de partij Bichon van IJsselmonde is uitgesloten.

De verhouding van links tot rechts is 8 tegen 6.

Het *Handelsblad* zegt van de commissie:

„Nog juist voor 1914 is minister Cort van der Linden zoo gelukkig geweest om de kroon te zetten op zijn voorloopige pacificatie en de onderwijscommissie in de Staatscourant te krijgen.

Uit de samenstelling van de commissie blijkt, dat zij tweeledig is gedacht: politiek en technisch. Haar politieke aard blijkt reeds uit het feit, dat zij uitsluitend uit leden van de Tweede Kamer is samengesteld; zelfs Eerste Kamerleden zitten er niet in... en daardoor ook dr. Kuyper niet. Voorts is dit karakter van politieke Vredesconferentie uitgedrukt in de opneming van al de fractieleiders. Doch elk van deze politieke leden heeft een dubbelganger uit zijn fractie meegekregen, waarbij over het algemeen aan vertegenwoordigers van

het onderwijs-technisch element schijnt te zijn gedacht. Immers, verreweg de meeste namen van deze dubbelgangers — Ketelaar, Ter Laan, Roodhuyzen, De Beaufort, van Wijnbergen, van der Molen en van Veen — zijn die van min of meer vakkundigen op onderwijsgebied. Al zijn de dragers van die namen, krachtens hun tweede Kamerlidmaatschap dan ook tevens politieke mannen.

Het komt ons voor dat, terwijl terecht het belang van het politieke convenant op den voorgrond staat toch tevens op gelukkige wijze gezorgd is voor vakkundige behartiging der onderwijsbelangen. En dat dus Min. Cort van der Linden, op wiens voordracht deze benoeming is geschiedt, daarmee een daad van wijs beleid heeft verricht. Het gansche land zal nu zeker met bijzondere belangstelling het resultaat van den arbeid der commissie verbeiden."

„De Standaard" schrijft in een driestar:

Voor ons was hoofdzaak, op wat wijs de Pers van Links zich over deze Commissie zou uitlaten.

Is er nu in heel deze breede Pers ook maar één vonk van heilige geestdrift opgelaaid? Kan men zeggen, dat eindelijk dan toch het besef is opgeleefd van een jarenlang aan trouwe medeburgers gedaan onrecht? En is het de zedelijke triumf van nu eens en voor goed aan dit onrecht een eind te willen maken, die in de beoordeeling van het optreden dezer Commissie uitkwam?

Men zal toestemmen, dat wie iets van dien aard in de Pers van Links gezocht heeft, met ledige handen thuis kwam.

Niet één enkele jeneregreep uitzulk een redeverband is ons te lezen gegeven.

Toch neemt dit het feit niet weg, dat de Commissie er nu eenmaal is, en dat we leven blijven in verwachting. Ze kan bitter tegenvallen. Maar ze kan ook een verrassende uitkomst geven.

„We verbeiden."

Berichten uit de Kolonie.

Mgr. M. G. Vuylsteke.

We ontleenen aan „*De Maasbode*:"

Vrijdagavond 9 Januari ll. had ten huize van Dr. M. J. M. VUYLSTEKE aan den Nieuwen Binnenweg in intiemen kring, de aanbieding plaats van een huldeblijk aan Monseigneur, Hem door eenige oud-stadgenooten vereerd.

Buiten eenige familieleden waren wezig als leden van het comité, dat zich gevormd had om gelden voor dat huldeblijk in te zamelen, de heeren H. NYMAN, Mr. M. J. C KAVELAARS, S. HEIJNSBROEK, J. H. M. BUSSMEIJER, JR. C. V. D. VALK en H. G. STOOPMAN, terwijl de heer J. P. C. L. V. D. VALK verhinderd was.

Toen het gezelschap zich in het feestelijk verlichte salon had verzameld, nam de heer Mr. M J. KAVELAARS het woord, en herinnerde aan de vreugde in Delfshaven, toen het gerucht werkelijkheid werd, dat de tot Bisschop benoemde-oud-stadgenoot Zijne geboorteplaats met een besoek kwam vereeren. Spreker herinnerde eraan, dat de Delfshavenaars gedurende den tijd van dat bezoek met Mgr hadden meegeleefd, en sprak zijn leedwezen uit dat de beminde Kerkvorst weer ging vertrekken. „Oud Delfshaven heeft gevoeld, zeide hij. dat zij haren Bisschop nog een huldeblijk schuldig was", en hij verzocht Z. D. H. eerbiedig hetzelve te willen aanvaarden.

Hij bood dan aan Mgr. een fraai zwaargouden horloge, savonet Waltham-mass-horloge aan, met op de voorzijde 't wapen, en op de achterzijde het monogram van Monseigneur, bestaande uit de letters „M. G. V." terwijl aan de binnenzijde gegraveerd was de inscriptie: „Aan Monseigneur M. G. VUYLSTEKE door vrienden en oudstad-genooten eerbiedig aangeboden, Januari 1914."

Wat er van het ingezamelde was overgebleven werd aan Monseigneur in geld aangeboden, terwijl het cadeau vergezeld ging van een door den heer JAN T. A. TIMMERHAUS, alhier, fraai geaquarelleerd album, waarin de namen vermeld staan van de gevers en de comitéleden.

Vervolgens nam Monseigneur het woord en dankte voor de blijken van sympathie, die Z. D. H. overal in Holland, maar bovenal in zijn geboortestad tijdens Zijn vacantie had mogen ondervinden. Monseigneur zag in dit huldeblijk een bewijs van simpathie voor Zijn persoon, maar bovenal een blijk van echt-Katholiek voelen.

„Ik wensch u geluk, aldus sprak Z. D. H., met uw groot geloof, en dank God, dat ik nog zoo veel geloof onder de besten van mijn oudstadgenooten heb mogen aantreffen. Ik dank u recht hartelijk en verzoek u mijn oprechten dank te willen overbrengen aan allen, die tot dit bewijs van hulde hebben bijgedragen. Geen grooter genoegen hadt gij mij kunnen doen, dan door mij iets te vereeren, waardoor ik altijd aan u en aan mijn verblijf alhier zal worden herinnerd. Steeds heb ik in het H. Misoffer naast mijn familieleden, mijn geboorteplaats herdacht, maar dit horloge zal die herinnering nog beter helpen wakker houden, en mij dezen gelukkigen tijd herdenken. Voor het geld heb ik reeds een bestemming, het zal n.l. worden aangewend ten bate van twee nieuwe kerken, die ik voornemens ben in mijne missie te gaan bouwen.

In mijn pogingen om hier in Holland een leening voor de door mij te bouwen kerken en scholen te sluiten, ben ik tot mijn spijt niet ten volle geslaagd. Ik vertrouw dat uw geschenk een aanloop daartoe moge wezen, en wensch Gods besten zegen op uwe giften. Ontvangt nogmaals in mijne eenvoudige, maar uit het hart gewelde woorden, mijn diep gevoelden dank."

Het gezelschap bleef daarna in gezelligen kring nog eenigen tijd bijeen.

Het horloge is uit het magazijn van de „firma G. & B. STOOPMAN aan den Nieuwen Binnenweg alhier."

Harrison-Line.

Op de nieuwe tijdtafel dezer Lijn komen weer 3 nieuwe stoomschepen voor, nl. de *Dramatist* (5400 ton), *Navigator* (3800 ton) en de *Spectator* (3800 ton).

De Maatschappij bezit nu eene vloot van 51 oceaanstoomers met een gezamenlijken inhoud van 271,661 ton.

Hij bedient de volgende lijnen:

1. West-Indies, Guiana Route. Monthly service.
2. Panama route to Pacific Ports. Monthly service.
3. Tehuantepec route to Pacific Ports. Three weekly service.
4. Magellan route to Pacific Ports Monthly service.

De eerste der vier vertakkingen doet ook onze haven aan.

Deze booten vertrekken van uit Londen en doen de volgende havens aan: Glasgow, Liverpool, Barbados, Trinidad, La Guayra, Pto. Cabello en Curaçao. Van hier vertrekken zij over Colombia en New Orleans naar Engeland.

De andere Engelsche Compagnie nl. *Leyland Line* die ook geregeld om de drie weken onze haven aandoet, beschikt over eene vloot van 48 schepen en heeft in Midden-Amerika en West-Indië Lines.

De havens welke de schepen die Curaçao aandoen [illegible] zijn vrij wel dezelfde als die der *Harrison Line*. 21 dagen na afvaart van Liverpool zijn ze hier.

Wie weet of na de opening van 't Panama kanaal de tak Liverpool—St. Thomas—Colombia—Colon, ook Curaçao niet opneemt in zijn route!

Laten we 't hopen!

Viking.

Het is reeds ongeveer eene maand geleden, dat dit S.S. voor 't laatst onze haven aandeed.

De groote droogte in Colombia heeft het invoeren van vee voor een tijd doen ophouden. Hoogst waarschijnlijk hervat de *Viking* zijne gewone tochten weer in Maart of April aanstaande.

Juliana werf.

De actieve Firma S. E. L. MADURO & SONS zit niet stil, maar werkt volhardend en volgens vast plan door aan haar nieuwe werf.

Reeds zijn er 3 loodsen opgetrokken voor berging van goederen als ook voor verblijfplaatsen van de bemanning der schepen, die hier gerepareerd worden. Van deze loodsen wordt een druk gebruik gemaakt. Meerdere schepen liggen daar al ter reparatie en op 5 Februari heeft, met zeer veel succes, de eerste schoener, het Dominikaansch goelet *Perla de Osama*, gekielhaald. We wenschen de firma „Maduro" van harte geluk met dit behaald succes.

Onze zeilschepen hebben dus weer een werf meer, waar ze klaar kunnen komen voor alle slag van reparatie. En dit kan niet anders dan den handel en welvaart van kolonie en bewoners bevorderen.

Koloniale Raad.

De vergadering Donderdag door den Kolonialen Raad gehouden ter verkiezing van candidaten voor de vervulling der te ontstane vacature wegens de periodieke aftreding in Mei a.s. van de heeren J. C. B. FORBES, E. M. PENSO, EDWIN SENIOR en Mr. B. DE GAAY FORTMAN, werd door al de leden bijgewoond.

Alvorens tot de verkiezing was overgegaan, zeide Mr. B. DE GAAY FORTMAN het volgende: Ik volg slechts eene goede, oude gewoonte in dit college, wanneer ik, voor tot deze verkiezing wordt overgegaan, verzoek, geen stemmen op mij uit te brengen, daar ik niet geheel zeker ben, dat ik nog in de gelegenheid zal zijn, eene eventueele herbenoeming aan te nemen."

Nadat de heeren ZEPPENFELDT en SENIOR door den voorzitter waren uitgenoodigd om als stemopnemers te fungeeren, was het resultaat der verkiezing als volgt:

voor de vacature J. C. B. FORBES, werden als 1e candidaat de heer FORBES met op 1 na algemeene stemmen gekozen en als 2e candidaat de heer J. F. EVERTSZ met 10 stemmen;

voor de vacature E. M. PENSO, werden als 1e candidaat de heer Penso met op 1 na algemeen stemmen gekozen en als 2e candidaat de heer D. A. CORREA met 11 stemmen;

voor de vacature EDWIN SENIOR, werden als 1e candidaat de heer Senior met op 1 na algemeene stemmen gekozen en als 2e candidaat de heer D. DE MARCHENA JR. met 11 stemmen;

voor de vacature MR. B. DE GAAY FORTMAN, werden als 1e candidaat de heer H. STATIUS MULLER met op 1 na algemeene stemmen gekozen en als 2e candidaat de heer C. A. JONES met op 1 na algemeene stemmen. *Cur. Crt.*

Officieele berichten.

Aan den torenwachter bij den vuurtoren op Klein Curaçao, J. M. Schotborgh, is tot verder herstel van gezondheid, zes maanden verlofverlenging verleend.

Het door den Gezaghebber van Bonaire aan den kommies 2de klasse der belastingen te Slagbaai aldaar W. J. Kamphuis tot herstel van gezondheid verleend verlof van veertien dagen is door den Gouverneur goedgekeurd.

Aan den kommies 2de klasse der belastingen op Aruba, R. R. Odor, is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend.

Aan den brigadier bij de brigade marechaussee alhier, H. J. Westerhof is tot herstel van gezondheid twee maanden verlof verleend.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven, enz.

Theobal Cras, Filomena de Leon, J. C B. de Roos, Hermina Henriques, Federico Klein, Meri Merkies de Leon, Russian Consulate, Marie Senior Abrahamsz de Veer, Lodewijk Hagen, Reimilio Marchena.

Aangeteekende stukken: David Cardoze Jr. 2, Otto van Stenis.

Drukwerken: P. P. Bosnak, Het Correspondentschap, Isolina Bruin, Mivingchamis Minguna, Eduardo Silverio, Julio E. Borges.

Weldadigheidsuitvoering.

Woensdag 14 Januari ll. werd te Amsterdam in het gebouw van den Werkenden Stand een weldadigheidsuitvoering gegeven ten bate van het Tehuis voor Curaçaoënaars.

Pater Fabianus sprak een woord van welkom en zette het doel van den feestavond uiteen.

Uit naam van de Curaçaoënaars, verzocht hij den talrijken aanwezigen steeds hun gewaardeerden steun te blijven schenken, daar die Curaçaoënaars allen overtuigd zijn van den goeden invloed, welke Het Tehuis uitoefent op hen, doch vooral op hunne zwakkere broeders.

Hij bracht een woord van dank aan den vol-ijverigen directeur, den WelEerw. Heer C. Wijnker, aan de dames zelatricen, die zoo ijverig geld inzamelen, om hun een goed onderdak te kunnen bezorgen, en aan de heeren der commissie voor de moeiten en opofferingen, welke zij zich getroosten om hun naar ziel en lichaam wel te doen en hun een gezellig tehuis in den vreemde te bezorgen.

Het programma bestond hoofdzakelijk uit zang- en muzieknummers, die door de R. K. vereeniging „Eendrachtig Samenzijn", directeur de heer D. Roest, en door eenige medewerkenden werden ten gehoore gebracht.

Vooreerst waren het een tweetal zangnummers voor gemengd kwartet, welke zeer verdienstelijk gezongen werden.

De heer A. A. Peyra speelde eenige gevoelvolle viool-solo's.

Daarna werd „das Lied von der Glocke", van Schiller, getoonzet door den componist A. Romberg, uitgevoerd. Hierin vervulde de bas, de heer J. B. Takes, de partij van den meesterklokkengieter. Vermelden wij van dit lied de sopraansolo's van mevr. Bergmann Vollers, de alt-solo's van mevr. C. Meyer-Stok, en de tenor-solo's van den heer Jean Janssens. Van bijzondere melodieuze bekoring was het kwartet gevolgd door koor: „Holder Friede".

Na de pauze weder eenige zangnummers en tenslotte nog eenige voordrachten van den heer J. Wasman en het duo Schutte, welke zeer in den smaak vielen.

De WelEerw. Heer Wijnker sloot den feestavond met een woord van dank aan alle aanwezigen voor hun welwillendheid, dezen avond getoond, om het Tehuis goed te steunen. Hij hoopte, dat Gods zegen hen zal beloonen.

Hiermede werd de zeer geanimeerde feestavond tegen twaalf uur gesloten.

De Maasb

De Warrior.

Dit prachtige jacht, dat onze haven 23 Januari aandeed, is op zijn tocht van Santa Marta naar Pto. Colombia vastgeloopen den 27sten Januari. Eerst den volgenden dag werden de familie VANDERBILT, de Hertog en de Hertogin van MANCHESTER, Lord FALCONE, in het geheel 10 passagiers, gered uit hun gevaarlijken toestand door een vruchtenboot, welke van Santa Marta kwam. Het jacht lag over zij en werd zwaar gebeukt door de golven.

De bemanning bleef aan boord. Van Pto Colombia werd alles beproefd om het kostbaar scheepje weer vlot te krijgen doch te vergeefs. Twee schepen „*El Admirante* en naar men meent de *Bologna* waren te hulp gekomen.

Journalistiek.

Alweer een nieuwe collega op bezoek gehad. Ditmaal was het: *Haagsche Post*, een Hollandsch Weekblad uitgegeven onder leiding van S. F. VAN Oss. Het verschijnt elken Zaterdag en kan tegen f 7.20 besteld worden bij de Administratie Noordeinde 23, Den Haag.

Dankbetuiging.

Ontvangen van de Heeren Edw. Senior en S. E. L Maduro nieuwe tijdtafel der H-A-L en Générale Transatlantique.

In dank ontvangen van de firma *A. Winkel & Zonen*:

een wandkalender van Van Nelle's Shag tabak;

een dito van de „La Lechera" en een almanak van „Harina Lactea de Nestlé.

Muziekuitvoering.

PROGRAMMA.

Zondagavond om 7.30 uur Overzijde.

1. Alexandrina Marsch 1 uitv. W. Ziegler
2. Cavalerie Legere Ouverture F. Suppé
3. Le coeur Tzigane Valse Vercoller
4. Fantaisie sur Paillaise L. Cavallo
5. Gruss an Bayern Marsch 1 uitv. Schröder
6. Fantaisie sur Cavalleria Rusticana. Mascagni
7. Gavotte Princesse Eustace
8. Tu Imagen Dansa Campos

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd:

103 ratten.

Marktbericht van den Curacaoschen Handelsbond.

Van 6 Februari 1914.

AARDNOTEN (Pindas) per K.G.		——
ZOUT per vat van 130 K.G.	f	0.80
DIVIDIVI per K.G.	„	0.05½
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„	0.60
id. per KG. 2e kw.	„	0.50
HUIDEN per K.G.	„	0.75
GEITENVELLEN per K.G.	„	1.10
WOL per K.G.	„	0.12
SCHAPENVELLEN per stuk	„	0.55
BEENDEREN per K.G.	„	0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.	„	0.05
STROOHOEDEN (hippiapa).		
Kwaliteit No. 1 .... per dozijn	„	3.50
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„	3.62½
„ „ 2 „ „	„	5.25
„ „ 3 „ „	„	——
„ „ 3 „ „	„	——
„ „ 4 „ „	„	7.—
„ „ 5 „ „ OLA	„	—.
„ „ 6 „ „	„	8.50
„ „ 7 „ „	„	9
„ „ 8 „ „ OLA	„	
„ „ 9 „ „	„	12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„	
„ „ 11 „ „	„	——
„ „ 12 „ „ OLA	„	
„ „ 13 „ „	„	
„ „ 14 „ „ OLA	„	
„ „ 15 „ „	„	

Sarah Bernhardt over het Huwelijk.

De Daily Mail — die zooals men weet ook een Parijsche editie heeft — verhaalt, dat Sarah Bernhardt dezer dagen in een gesprek haar meening gezegd heeft over het snelle verminderen van het aantal huwelijken.

„Ik ben er zeker van", had zij gezegd, „dat de oorzaak van deze vermindering is gelegen in de groote vrijheid, welke thans bestaat in den omgang tusschen de jongelieden van beiderlei geslacht. Toen ik een meisje was, ontmoetten de jongelieden elkander haast nooit buiten de tegenwoordigheid hunner ouders, en zij werden maar zelden alleen gelaten. Maar thans hebben de meisjes bijna evenveel vrijheid als de mannen. Het zou misschien hard voor hen zijn om thans van deze vrijheid te worden beroofd. Maar in elk geval geloof ik, dat deze de voornaamste reden is van de steeds grooter wordende impopulariteit van het huwelijk. De jongelieden ontmoeten elkander te dikwijls en te ongestoord....."

Uit de naburige republieken.

Santo Domingo. De verklaringen van den Amerikaanschen gezant in *Listin Diario* en *El Tiempo* gepubliceerd zijn met gemengde gevoelens ontvangen. Over het algemeen wordt de houding der Ver. Staten afgekeurd. Een zekere JUAN ELIAS MOSCOSO neemt in *Listin* den handschoen op voor Washington en bewijst uit de stukken, dat Mr. SULLIVAN streng vast houdt aan zijn eens gegeven woord van nooit onwettige handelingen van oproermakers te zullen toelaten. Amerika is voor geen enkele partij. Ook

de malcontenten kunnen op den steun van Amerika rekenen, zoodra zij recht willen zoeken langs constitutioneelen weg. Alleen wat tegen de Constitutie is, wordt door Amerika tegengegaan.

Achteraf blijkt nu, dat deze Constitutie nog speling genoeg laat en allesbehalve een waarborg biedt voor vrede en gezondheid.

In de Kamer van Afgevaardigden werd 21 Januari ll. een verslag voorgelezen omtrent een onderzoek door een speciale commissie ingesteld naar de wijze waarop de politieke gevangenen in hechtenis waren genomen. Dit was niet geschied op bevelschrift van den Procureur-generaal, maar op last van de Uitvoerende Macht. Daar er geen [illegible] motieven konden worden aangehaald, werd de invrijheidstelling bevolen, maar door de Uitvoerende Macht niet opgevolgd. De Commissie stelde daarom voor President BORDAS aan te klagen bij den Senaat als schuldig aan overtreding van de Constitutie.

Onder dagteekening van denzelfden 21 Januari zond BORDAS een presidentiëelen boodschap aan het Congres, waarin de President verklaart, dat volgens diezelfde Constitutie het Congres slechts die punten in behandeling kan nemen, welke genoemd waren op het convocatiebiljet. De Uitvoerende Macht was door de Constitutie aangewezen om de te behandelen punten op te geven. Het Congres mocht niet op eigen initiatief overgaan tot behandeling van niet genoemde zaken. Er moest samenwerking zijn tusschen Congres en Uitvoerende Macht, anders zou men nimmer gereed komen met de zoo algemeen verlangde wijziging der Constitutie.

Deze presidentieele boodschap vermocht niet de gemoederen te bedaren. Onder hevig tumult werd in de zitting van 23 Januari door de Kamer van Afgevaardigden besloten de acte van beschuldiging ten laste van den President voor den Senaat te brengen.

De quaestie kwam in behandeling in de openbare zitting van den Senaat op Donderdag 29 Januari. De President werd beschuldigd en verdedigd; om half een, s'middags was er nog geen beslissing genomen.

Het is ongelukkigerwijze juist de laatste krant, welke wij per mail ontvingen. De oplossing moeten wij dus lezen in de kranten der volgende mail.

Verschillende politieke gevangenen waren daags te voren vrijgelaten.

In het land wordt door sommigen de actie tegen den President goedgekeurd, door anderen sterk gelaakt.

Er is al weer een partij, die BORDAS candidaat heeft gesteld voor het definitieve presidentschap.

Haiti. 21 Januari. De berichten houden aan, dat de revolutie veld wint. De opstandelingen van Biasú trokken op naar Hincha.

22 Januari. De districten Cabo Haïtiano, Limbé, Plaisance en Gran Rivier hebben zich verklaard ten gunste van Grl. BELLIARD, oud-secretaris van Oorlog en Marine.

Men zegt, dat Fort Liberté gecapituleerd heeft.

Een Fransche boot hielp het Gouvernement in het vervoer van troepen Port au Prince naar de overige havens der republiek.

Vele Haïtianen vluchtten naar de grensplaatsen van Sto Domingo, waar de heer JULES LIZAIRE, hun gezant, hun te hulp kwam met levensmiddelen.

In de „*Eco del Norte*" van Puerta-Plata, dd. 22 Januari staat vermeld, dat Cabo Haitaino na een bloedig gevecht op 20 Januari in handen der revolutionairen is gevallen.

28 Januari werd de val van het Gouvernement beslist en scheepte President Michel Oreste zich in naar het Buitenland.

Dienzelfden dag hadden er groote wanordelijkheden plaats in de hoofdstad Port-au-Prince. Amerikaansche en Duitsche troepen kwamen aan land. De Amerikaansche kanonneerboot *Nashville* lag voor de haven.

Buitenland.

Algemeen Overzicht.

ENGELAND.

Mag men de berichten, die verschillende Engelsche bladen geven gelooven, dan maken de onderhandelingen over een vreedzame regeling van de Home-rule kwestie tusschen regeering en oppositie, goeden voortgang.

Het eerst gekoesterde plan om Ulster voor eenigen tijd van de toepassing der wet uit te schakelen schijnt opgegeven. En de regeering en de unionisten moeten de onmogelijkheid hebben ingezien om dat plan uit te voeren. Eerst gaf het opgeven van dat plan aanleiding tot geruchten, dat de onderhandelingen afgebroken waren, welke geruchten evenwel laten onwaar bleken.

De regeering moet tot belangrijke concessies zich reeds bereid verklaard hebben. Zoo moet ze o.m. de toezegging gedaan hebben, dat belastingen en invoerrechten en het postwezen niet onder de controle van het Iersche parlement zullen komen, terwijl zij bereid zou wezen het Ulster-gebied zelfbestuur te geven over eigen aangelegenheden, zooals onderwijs, enz., ten opzichte waarvan de invloed van het parlement te Dublin gevreesd zou kunnen worden.

Er zou volgens de bladen veel kans bestaan, dat men tot overeenstemming kwam. Wanneer de berichten waar zijn, zou ons dat ook niet verwonderen. Want de regeering zou dan ook bezig zijn heel wat water in haar wijn te doen, zooveel misschien wel, dat de wijn geheel verwaterd gaat worden en nu door de nationalisten misschien wel wordt afgewezen.... Een bevestiging van de berichten blijft af te wachten.

De minister, zoo meldt het blad, komt waarschijnlijk, gelijk zijn oorspronkelijk plan was, spoedig in Engeland terug.

In Italië is een brochure verschenen, die een bittere ontgoocheling voor belastingbetalers, werkeloozen en [illegible], zoo vaderlandslievende en [illegible] hun het verstand niet gedeeltelijk verduisterd hebben. De commissie, welke die in Februari van het vorig jaar naar het overzeesche paradijs werd gestuurd, om er landbouwkundige studiën te maken, is met haar rapport gereed gekomen en heeft [illegible] neergelegd in een flink werk van twee deelen, waarin elk [illegible] [illegible] nu raad kan opdiepen, alvorens in Tripoli te gaan boeren.

Het terrein, dat de commissie onderzocht heeft, strekt zich langs de geheele Tripolitaansche kust uit, van de Tunische grens tot kaap Arrar in den hoek van de Groote Syrte en gaat een ongelijk einde het binnenland in. De streken die het eerst voor colonisatie in aanmerking komen zijn aldus het eerst onder handen genomen.

Bij de conclusies, die de commissie na gedanen arbeid getrokken heeft, mag wel even worden stil gestaan. Een ervan houdt in, dat de hoeveelheid water aan de akkervlakte zeer schaarsch is, maar dat er één en misschien meer onderaardsche wateraderen bestaan, die benut zouden kunnen worden. Ook zou het water in den regentijd opgehouden kunnen worden en later gebruikt.

De toestand schijnt in Tripoli dus precies dezelfde te zijn als in Erythrea, de andere Italiaansche kolonie, waar óók een paar weken van overdadigen regenval gevolgd wordt door maandenlange droogte en waar zich óók onderaardsche waterreservoirs schijnen te bevinden. Gedurende alle jaren, welke Italië daar den schepter voert, is er echter nog niets gedaan om den zeer rijken bodem door irrigatiewerken tot het voortbrengen van vruchten te dwingen en mag men dus wel betwijfelen, of in Tripoli een andere politiek gevolgd zal worden en of men hier plotseling tot stand zal gaan brengen, wat men elders jarenlang heeft uitgesteld; ja waar men eigenlijk nog nooit aan gedacht heeft.

In het reusachtige gebied, dat zij onderzocht, berekende de commissie het onmiddelijk voor landbouw geschikte land slechts op 30.000 H. A. waarin begrepen zijn de bestaande oasen en die welke gemakkelijk te vormen zijn. Men moet bij deze er rekening mede houden, dat er Arabieren in Tripoli wonen en dat dit bruikbaar land geheel in vaste handen is.

De verzekering, door het gouvernement nog onlangs in de Kamer gedaan, dat de stroom van landverhuizers, welke nu geregeld naar de nieuwe wereld verhuizen, zich spoedig naar het overzeesche Italië zal richten, schijnt door de berekeningen van de commissie leelijk in het gedrang te komen.

Ten slotte komt de commissie nog tot de gevolgtrekkingen, dat de kolonisatie van het onderzochte gebied alleen door kapitalisten kan plaats hebben, die de inboorlingen als werkvolk moeten bezigen. En toch heeft men altijd verklaard, dat de millioenen voor Tripoli alleen ten behoeve van den kleinen man uitgegeven werden: om hem in de gelegenheid te stellen niet meer naar Canada of Argentinië te gaan ten einde zonder geld een huisje en een lapje grond machtig te worden.

Tripoli moet dus mettertijd in den schoot vallen van het handjevol kapitalisten, dat Italië herbergt. Als men nu bedenkt, dat deze kapitalisten voor een aanzienlijk deel grootgrondbezitters zijn en dat deze heeren van hun grond nog niet het tiende deel weten te maken, dat een ander er van maken zou, dan begint men toch meelij te krijgen met het goede volk, dat maar zoo gedwee blijft betalen en altijd maar duurdere sigaren rookt en duurderen wijn drinkt .....in de hoop mettertijd alles dubbel en dwars van Tripoli terug te zullen krijgen.

De dapperen, die inmiddels reeds naar Afrika over zijn gestoken om er hun geluk in den landbouw te beproeven, doen weinig meer dan zich over hun gouvernement beklagen en als men hen hoort, is het of er iemand aan het woord is, die regelrecht uit den Belgischen Congo is overgekomen. Dezelfde klachten als daar gelden ook hier. Te groote centralisatie van bestuur, waardoor niemand een vinger durft verroeren, zonder eerst te Rome om verlof gevraagd te hebben en absolute onbekwaamheid om met de inboorlingen om te springen.

In de onderworpen streken schijnt het gouvernement alles te doen, wat maar mogelijk is om goede vrienden met de Arabieren te worden en het ziet er schijnbaar niet tegen op, het recht ten hunnen behoeve nu en eens te kwetsen.

Een blanke huivert dan ook een geding te beginnen tegen een Arabier, waarvan me een aardig staaltje verteld werd. Een kolonist was een stuk woestijn machtig geworden en werkte daar in het zweet zijns aanschijns dag en nacht om door de irrigatie en andere middelen den braakliggende grond in een vruchtdragenden akker te herscheppen. Op zekeren dag kwam een Arabier uit de nabijheid zijn vordering gadeslaan, hem in zijn moeilijken arbeid aanwakkeren en hem verzekeren, dat Allah hem zonder twijfel rijkelijk beloonen zou. Alles liet zich dan ook uitmuntend aanzien en met rassche schreden naderde het tijdstip, waarop hij de vruchten van zijn harden arbeid zou kunnen plukken, toen hij plotseling bevel kreeg zijn mooie bezitting te verlaten.

Een Arabier, natuurlijk zijn bewonderaar, had bij het gouvernement een klacht tegen hem ingediend, verklarende, dat de grond, dien de blanke zoo geduldig bewerkt had, hem, den volgeling van den Profeet toebehoorde en het gouvernement haastte zich daarop onder belofte van later onderzoek den blanke van zijn akker te verjagen. Zijn Pappenheimers kennend dacht de meneer zelfs niet aan een geding te beginnen, maar pakte zijn koffertje en keerde het schoone Afrika voor altijd den rug toe. Het geval wekte zooveel enthousiasme bij de Arabieren, dat schier elke kolonist zich nu in het rustig bezit van zijn ontginningen bedreigd ziet.

Heden ontving ik telegrafisch bericht van het overlijden mijner dierbare Moeder,

E. V. M. A. G. Wolsky-Busch

p. fr. G. WOLSKY
vic. Prov.

Curaçao, 4 Februari 1914.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 31 JAN. — 14 FEBR.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Maracaibo	G W Goodman	31 Jan.	New-York	31 Jan.	Maracaibo
Fred Hendrik	De Boer	1 Febr	Amsterdam	3 Febr	New-York
Merida	A Johanson	2 „	Maracaibo	2 „	La Guayra
Juno	D Klok	2 „	Colón	2 „	Amsterdam
Merida	A Johanson	4 „	La Guayra	5 „	Maracaibo
Maracaibo	G W Goonman	5 „	Maracaibo	5 „	New-York
Caracas	Furst	5 „	New-York	5 „	La Guayra
Calypso	H C Berkhout	7 „	Amsterdam	7 „	Colón
Pr der Nederl	C v Baaren	8 „	New-York	9 „	Amsterdam
Merida	A. Johanson	11 „	Maracaibo	11 „	Maracaibo
Caracas	Furst	11 „	La Guayra	11 „	New-York
Progreso	S Biermann	14 „	New-York	14 „	Maracaibo
Prins Willem V	J W Drijver	14 „	Amsterdam	15 „	New-York
Calypso	H C Berkhout	16 „	Colón	16 „	Amsterdam
Fonsberg	Zachariasen	21 Jan.	Norfolk	31 Jan.	Cuba
Grunenwald	H Brock	28 „	Hamburg	28 „	Colón
Parkwood	Harrison	30 „	New Port News	5 Febr	Gulfport
Odenwald	C Segebarth	2 Febr	Pto Colombia	3 „	Hamburg
Patagonia	H Schuster	31 Jan.	Pto Cabello	1 „	Hamburg
Asian	W E Wood	7 „	Liverpool	7 „	Sta Marta
Bologna	A Poggi	8 „	Colón	8 „	Génova
Niederwald	H Rose	13 „	Hamburg	13 „	Colón
Cheruskia	P Kustert	14 „	Cuba	15 „	Hamburg
Sachsenwald	Grugel	17 „	Colón	18 „	Hamburg
Montevideo	C Morales	16 „	Colón	16 „	Barcelona

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Nereida H	31 Jan.	Maracaibo	*Maria D*	31 Jan.	Sánchez
Julia Estrella A	31 „	St Thomas	*Sostrene*	31 „	Rio Hacha
Refugio H	1 Febr.	Aruba	*Maracaibo V*	31 „	Maracaibo
Marina V	1 „	Maracaibo	*Electra H*	1 Febr.	Maracaibo
20 de Julio	2 „	Rio Hacha	*Hirondelle H*	1 „	Maracaibo
29 de Agosto	2 „	Rio Hacha	*Virginia H*	2 „	Vela de Coro
Clara	3 „	Rio Hacha	*Refugio H*	3 „	Aruba
Sirena H	4 „	Maracaibo	*Dinorah*	3 „	Azua
Olinda H	4 „	S Domingo	*Julia Estrella*	4 „	Bonaire
Frieda H	4 „	Maracaibo	*Nereida H*	4 „	Maracaibo
Olga Lucila C	4 „	Rio Hacha	*Rosa Maria H*	6 „	Aruba
Rosa Maria H	5 „	Aruba			
Virginia H	6 „	Vela de Coro			
Maracaibo V	7 „	Maracaibo			
Carlota H	7 „	Maracaibo			

*Dit S.S. zal *enkele dagen* later hier arriveeren. De volgende reis zal weer gemaakt worden door de **PROGRESO** De **ZULIA** zal vermoedelijk 1 April van New-York vertrekken om hare gewone diensten weer te vervullen.